

Arrest

nr. 42 944 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 december 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 december 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2008 trof de gemachtigde van de bevoegde minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Op 14 augustus 2008 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de minister nam op 19 augustus 2008 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Tevens werd op diezelfde datum beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 29 augustus 2008 beval de raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Luik verzoeker in vrijheid te stellen. Tegen voormelde beschikking van de Raadkamer tekende het parket beroep aan.

1.5. Op 5 september 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Voormelde beslissing werd door de Commissaris-generaal op 25 september 2008 ingetrokken.

1.6. Op 11 september 2008 oordeelde de kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep te Luik dat het beroep van het parket gericht tegen de invrijheidstelling ontvankelijk en gegrond was.

1.7. Op 30 april 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Voormelde beslissing van 30 april 2009 werd door de Commissaris-generaal op 9 juni 2009 ingetrokken.

1.8. Op 8 juli 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 2 oktober 2009 bevestigde de Raad deze beslissing van de Commissaris-generaal van 8 juli 2009 bij arrest nr. 32 427.

1.9. Op 26 oktober 2009 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.10. Op 6 november 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.11. Op 18 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 14 augustus 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 21 augustus 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 september 2008 deze beslissing introk. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 november 2008 het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 08/09/2008 verwierp aangezien het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing had ingetrokken. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 mei 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 juni 2009 deze beslissing introk. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juli 2009 het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 06/05/2009 verwierp aangezien het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze beslissing had ingetrokken. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 november 2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'taskara' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van de rechtbank en een attest van de lokale autoriteiten naar voren brengt waarin de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten bevestigd worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de

betrokkene een oproep voor zijn oom naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene hierin niet wordt vermeld, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een foto die van zijn vader zou zijn naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto enkel is wat ze is, een foto van een aantal mensen zonder aanduiding van plaats, tijd of gelegenheid. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.12. Op 18 december 2009 werd aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Deze vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Afghanistan voorzien van een geldig visum,

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden ; .

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene enkel in het bezit is van een 'taskara' (= identiteitsblad) om te pogen zijn Identiteiten nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt verwerende partij een eerste exceptie van niet ontvankelijkheid op in zoverre het beroep gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

De Raad wijst erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Op dit vlak is de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, gegrond.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve verklaart de Raad het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dient er niet ingegaan te worden op de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij om een andere reden voor zover deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert ook een schending aan van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur ondermeer algemeen beginsel: “rekening houdend met alle pertinente elementen van een dossier en de redelijkheidsnormen...”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst Vreemdelingszaken stelt dat het ingediende document:

...Overwegende dat de betrokkene een attest van de rechtbank en een attest van de lokale autoriteiten naar voren brengt waarin de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten bevestigd worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had moeten brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag..”

Het is een document dat moeilijk te verkrijgen is in Afghanistan en zijn oom heeft tijd nodig gehad om dit document in handen te krijgen en door te sturen naar verzoeker.

Verzoeker was niet in de mogelijkheid om dit document vroeger voor te leggen.

Dienst Vreemdelingszaken stelt dat het ingediende document geen betrekking heeft op betrokkene

...Overwegend dat betrokkene een oproep voor zijn oom naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene hierin niet wordt vermeld, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene...

Het document is wel degelijk een oproep voor zijn oom (M.S.). Hij werd opgeroepen door de Afghaanse politie om te melden waar zijn neef (S.H.S.) zich bevond.

Hierbij de volledige vertaling van het ingediende document in het Nederlands(stuk 3) :

(...)

Dienst Vreemdelingszaken stelt ook dat “Overwegende dat de betrokkene een foto die van zijn vader zou zijn naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto enkel is wat ze is, een foto van een aantal mensen zonder aanduiding van plaats, tijd of gelegenheid...”

Voor personen afkomstig uit de provincie is de persoon op de foto duidelijk herkenbaar als generaal (M.). Uit de Taskara, stuk 4 kan afgeleid worden dat (M.) de vader is van verzoeker. Uit bovenstaande vertaling blijkt wel degelijk dat in dit document de verzoeker en zijn vluchtverhaal genoemd worden.

De tegenpartij gaat in haar beslissing voorbij aan de feiten en uit de korte motivering blijkt dat het voorgelegde document niet correct vertaald werd waardoor Dienst Vreemdelingszaken verzoekers nieuwe asielaanvraag niet in overweging nam.

Het middel is bijgevolg ernstig”

3.2. In haar repliekmemoirie betoogt verzoekende partij als volgt:

“Verwerende partij stelt dat de middelen van verzoeker, zoals opgeworpen in het verzoekschrift tot nietigverklaring, niet kunnen worden aangenomen.

Dit ten onrechte. Dit blijkt uit wat volgt.

Verzoeker kreeg op 18.12.2009 een beslissing dat zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering luidt: (...)

Dat de beslissing ten aanzien van verzoeker onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing is een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29.07.1991 en een miskennen van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur onder meer algemeen beginsel: “rekening houden met alle pertinente elementen van een dossier en de redelijkheidsnormen ...”.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker de ingediende documenten (attest van de rechtbank en attest van de lokale autoriteiten) vroeger naar voren had moeten brengen namelijk tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd moeilijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en verzoeker zijn oom tijd heeft nodig gehad om deze documenten in handen te krijgen en door te sturen naar verzoeker.

Van zodra verzoeker zijn oom deze documenten bekwam, heeft hij ze naar verzoeker doorgestuurd. Verzoeker was aldus niet in de mogelijkheid om deze documenten vroeger voor te leggen, reden waarom verzoeker een nieuwe asielaanvraag indiende.

Er stond voor verzoeker immers geen andere beroepsmogelijkheid meer open zodat hij genooddaakt was een nieuwe aanvraag te doen opdat de documenten zouden beoordeeld kunnen worden.

Het feit dat verzoeker deze documenten niet vroeger kon voorleggen blijkt uit de enveloppe die bij huidige repliekmemoirie wordt overgemaakt en waaruit blijkt dat zij pas op 02.11.2009 werden verzonden.

Voorts dient benadrukt dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat verzoeker deze documenten maar tijdens zijn eerste asielaanvraag had dienen neer te leggen zonder enige precisering van wanneer de documenten zijn, wanneer verzoeker ze bekwam, enz.

Dat op deze wijze dient vreemdelingszaken alle nieuwe documenten die asielzoekers voorleggen tijdens hun 2de asielaanvraag voorleggen kunnen niet in overweging nemen door gewoon te stellen dat betrokkene deze documenten maar had dienen voor te leggen tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of geen motivering is te vinden dat men dit werkelijk onderzocht heeft.

Het is niet afdoende te stellen dat er geen nieuwe elementen naar voren worden gebracht.

Er werd zelf niet verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht.

In haar nota met opmerkingen doet verwerende partij dit nu wel en stelt zij het volgende: door verzoeker werden geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 aangebracht.

Verzoeker heeft zich hier niet op kunnen verweren en dit is een argument dat verwerende partij slechts opwerpt in haar nota met opmerkingen zodat de rechten van verdediging van verzoeker geschonden zijn.

Verzoeker heeft wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen nieuwe gegevens aangebracht. Hij heeft verscheidene nieuwe stukken aangebracht. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Dat er ten aanzien van verzoeker wel degelijk ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat de nieuwe documenten de verklaringen van verzoeker net kracht bijzetten.

Dat verzoeker niet anders kon dan opnieuw asiel aanvragen omdat zijn beroepsmiddelen uitgeput waren en hij pas na de weigering van zijn eerste asielaanvraag deze documenten ontving.

De nieuwe gegevens van verzoeker hebben wel degelijk betrekking op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker ontving de nieuwe gegevens (documenten) pas na de weigering van zijn eerste asielaanvraag zodat verzoeker wel degelijk aan deze voorwaarde ook voldaan heeft.

Dat op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing valt af te leiden op welke wijze dienst vreemdelingenzaken de voorwaarden van artikelen 51/8 heeft afgewogen.

Dat de bestreden beslissing zelfs niet naar dit artikel verwijst.

Verzoeker meent dan ook dat in zijn dossier geen grondig onderzoek werd gedaan en dient vreemdelingenzaken de documenten niet grondig bekeken heeft.

Dat deze werkwijze niet redelijk te verantwoorden is en verzoeker dan ook meent dat de beslissing onzorgvuldig genomen werd en kennelijk onredelijk is.

Dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden en aldus de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringverplichting als ook van het redelijkheidsbeginsel.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker een oproep van zijn oom naar voren bracht waarbij zij opmerken dat verzoeker hierin niet werd vermeld en dat het geen betrekking heeft op verzoeker.

Dit ten onrechte.

Het document is wel degelijk een oproep voor zijn oom (M.S.). Hij werd opgeroepen door de Afghaanse politie om te melden waar zijn neef (S.H.S.) zich bevond.

De bestreden beslissing stelt dat de foto die verzoeker voorlegt enkel is wat ze is.

Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren. Voor personen afkomstig uit de provincie is de persoon op de foto duidelijk herkenbaar als generaal (M.). Uit de taskara kan afgeleid worden dat (M.) de vader is van verzoeker.

Uit de vertalingen die verzoeker bij huidige memorie neerlegt en die reeds werden uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt wel degelijk dat verzoeker en zijn vluchtrelaas bevestigd worden.

In feite gaat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing voorbij aan de feiten en uit de korte motivering blijkt dat de voorgelegde documenten niet correct vertaald werden waardoor dienst vreemdelingenzaken verzoekers nieuwe asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. Wat in casu het geval is.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Bovendien dient zij zich te baseren op objectieve bronnen.

De motivering van de DVZ m.b.t. verzoeker zijn aanvraag is vaag, nietszeggend of in feite een loutere stijlformule.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat dienst vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoekers opwerping dat de bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag daar de bestreden beslissing in de eerste paragraaf duidelijk en ondubbelzinnig stelt *“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)”*. Verzoeker toont met zijn betoog verder niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. De Raad stelt verder aan de hand van het betoog vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

3.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301)

3.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°; § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

3.7. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

* In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

* In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.9. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag van 6 november 2009 volgende documenten voorlegde:

- een taskara,
- een attest van de lokale autoriteiten aangaande de problemen van verzoeker en vingerafdrukken van getuigen,
- een attest van de rechtbank dat verzoekers verhaal zou bevestigen en foto's zou bevatten aangaande zijn getuigen,
- een oproepingsbrief op naam van verzoekers oom, komende van de geheime dienst,
- een foto waarop de vader van verzoeker te zien zou zijn toen hij generaal was.

3.10. Blijkens datzelfde administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor van 30 november 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag "welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?" volgende verklaring af: "mijn nieuwe bewijsstukken zijn mijn nieuwe elementen". Op de vraag "wenst u nog iets toe te voegen?" antwoordde verzoeker "Ik heb niets toe te voegen en ik ben niet teruggekeerd naar Afghanistan."

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de door verzoeker specifiek aangevoerde elementen beantwoord werden en dat dus rekening gehouden werd met de elementen die verzoekers aanvraag kenmerken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat de motivering van de bestreden beslissing een stereotiepe motivering betreft. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821). Dezelfde opmerking geldt voor "korte" motiveringen.

3.12. De eerste bestreden beslissing stelt:

"Overwegende dat de betrokkene een attest van de rechtbank en een attest van de lokale autoriteiten naar voren brengt waarin de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten bevestigd worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag".

3.13. Met zijn betoog dat het attest van de rechtbank en het attest van de lokale autoriteiten *“moeilijk te verkrijgen zijn in Afghanistan”* en hij *“niet in de mogelijkheid”* was om deze documenten vroeger voor te leggen, wat zou moeten blijken uit een enveloppe verzonden op 2 november 2009 die overgemaakt wordt bij de repliekmemoire en met de bij zijn verzoekschrift gevoegde vertalingen van deze stukken, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker deze attesten reeds eerder naar voren had kunnen brengen, met name tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. De Raad merkt op dat verzoeker niet bewijst wat de inhoud was van de verzonden enveloppe. Een enveloppe kan evenmin aantonen waarom de erin vervatte inhoud niet eerder kon worden meegedeeld of worden overgemaakt. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarenboven niet verweten worden geen rekening te houden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of voormelde attesten werkelijk werden onderzocht dient er op te worden gewezen dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet ‘nieuw’ karakter van de aangebrachte gegevens.

3.14. Waar verzoeker in zijn repliekmemoire stelt: *“Voorts dient benadrukt dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat verzoeker deze documenten maar tijdens zijn eerste asielaanvraag had dienen neer te leggen zonder enige precisering van wanneer de documenten zijn, wanneer verzoeker ze bekwam, enz. Dat op deze wijze dient vreemdelingenzaken alle nieuwe documenten die asielzoekers voorleggen tijdens hun 2de asielaanvraag voorleggen kunnen niet in overweging nemen door gewoon te stellen dat betrokkene deze documenten maar had dienen voor te leggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of geen motivering is te vinden dat men dit werkelijk onderzocht heeft”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog niet aantoonde dat zijn documenten nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ligt bij verzoeker om aan te tonen dat de elementen die hij overmaakt nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om op exhaustieve wijze te gaan bewijzen dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn.

3.15. De eerste bestreden beslissing stelt: *“Overwegende dat de betrokkene een oproep voor zijn oom naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene hierin niet wordt vermeld, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.”*

3.16. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde oproepingsbrief op naam van zijn oom kan de Raad gelet op betrokken stuk dat zich bevindt in het administratief dossier met de vermelding *“oproepingsbrief op naam van de onkel”* verweerder volgen wanneer deze dienaangaande in zijn nota met opmerkingen stelt: *“Hij (verzoeker) stelt dat hij wel degelijk vernoemd wordt in dit stuk en brengt tot staving daarvan de vertaling aan van een stuk. Deze vertaling beslaat haast drie pagina's van het verzoekschrift. Terwijl het stuk houdende de oproeping van verzoekers oom dat door verzoeker werd voorgelegd, een kleine kaart is (ter grootte van een bankkaart) met enkele vermeldingen erop (zie stuk 1). De vertaling die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft kan dan ook onmogelijk slaan op het stuk houdende de oproeping van verzoekers oom.”* De Raad merkt op dat verzoeker hiertegen niets inbrengt in zijn repliekmemoire. Verzoekers post factum-vertaling van een stuk neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag kan de in punt 3.15. vermelde motivering van de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

3.17. De eerste bestreden beslissing stelt: *“Overwegende dat de betrokkene een foto die van zijn vader zou zijn naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto enkel is wat ze is, een foto van een aantal mensen zonder aanduiding van plaats, tijd of gelegenheid.”*

3.18. Waar verzoeker stelt *“Voor personen afkomstig uit de provincie is de persoon op de foto duidelijk herkenbaar als generaal (M.)”* en *“Uit de taskara kan afgeleid worden dat (M.) de vader is van verzoeker”* dient de Raad vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt met dit bloot betoog en gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot de neergelegde stukken (cfr. punt 3.10), de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat *“deze foto enkel is wat ze is, een foto van een aantal mensen zonder aanduiding van plaats, tijd of gelegenheid”* te ontkrachten.

3.19. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de overtuiging toegedaan is dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, maar hiermee kan hij de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

3.20. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan “*van het recht op subsidiaire bescherming, artikel 48/4*”. Verzoeker betoogt als volgt:

“(…)

Verzoeker is afkomstig uit de regio Wardak. Dit kan worden aangetoond aan de hand van zijn Taskara (stuk 4)

Zijn Taskara bewijst zijn identiteit, nationaliteit en zijn afkomst : (S.).

Verzoeker wenst er nadrukkelijk op te wijzen dat hij weldegelijk afkomstig is uit District Wardak. Het district Wardak, staat op de recente lijst van de VN als onveilige streek in Afghanistan, (stuk 5)

Dienst Vreemdelingenzaken gaat er aan voorbij dat betrokkene uit de onveilige regio, Wardak afkomstig is, en zich bijgevolg kan beroepen op de subsidiaire bescherming

Het middel is bijgevolg ernstig”

3.21. De schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd in onderhavig geschil. De bestreden beslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich niet uit over de subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat de definitie van subsidiaire bescherming bevat. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op geen enkel moment verklaard heeft een nieuw element naar voren te willen brengen met betrekking tot de door de Raad bevestigde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus die tot stand kwam op grond van verklaringen van verzoeker en de stukken die verzoeker op dat ogenblik overmaakte, zoals de taskara die hij tevens overmaakte bij zijn tweede asielaanvraag en die hij tevens aan zijn verzoekschrift toevoegt. Ten overvloede kan de Raad niet oordelen dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft rekening te houden met het feit dat verzoeker afkomstig is van een bepaald district in Afghanistan op basis van blote beweringen van verzoeker dat hij daarvan afkomstig is en op basis van een niet vertaalde taskara, gevoegd bij het verzoekschrift.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA